

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Враца, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вероника Ант. Бозова

при участието на секретаря Румяна Огн. Маркова
като разгледа докладваното от Вероника Ант. Бозова Административно наказателно дело № 20231420201337 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. Р. А., гр. Враца, срещу Наказателно постановление (НП) №23-0967-001451/31.07.2023 г., с което на основание чл.183, ал.4, т.6 ЗДвП, за нарушение по чл.104А ЗДвП, на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв.

В жалбата се твърди, че НП е неправилно, тъй като е постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, както и тъй като се касае за маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН.

В с.з. жалбоподателят се представява от адв. В. Стоянова – ВрАК, която поддържа жалбата и при излагането на доводи за неправилност на атакувания акт, моли за неговата отмяна.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се представлява. В писмено становище е заявена неоснователност на жалбата и е направено искане за потвърждаване на НП.

Врачански районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и наведените доводи, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА следното:

На 16.07.2023 г., св. И. В. – мл. автоконтрольор при сектор ПП Враца към ОДМВР Враца, бил на смяна с колегата си П. Д.. Дватама се движели със служебния си автомобил по ул. Независимост, гр. Враца, когато забелязали движещия се срещу тях лек автомобил Фолксваген Кади с рег. №****, управляван от жалбоподателя А.. Видели също, че водачът разговаря по мобилния си телефон по време на управление на автомобила без устройство,

позволяващо използването на телефона без участието на ръцете. Св. И. В. и колегата му обърнали управлението от тях служебен автомобил и последвали жалбоподателя, като го спрели пред бл.12, намиращ се на 100-ина метра от мястото на нарушението. Св. И. В. съставил на жалбоподателя АУАН, в който посочил, че на 14.07.2023 г. последният е извършил нарушение по чл.104А ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя и му е връчен лично, като същият не е заявил възражения.

Въз основа на така съставения акт, при идентично словесно описание на извършеното деяние и посочване като нарушена разпоредбата на чл.104А ЗДвП, на 31.07.2023 г. е издадено атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл.183, ал.4, т.6 ЗДвП, на жалбоподателят е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв.

Изложената фактическа обстановка се установява от разпитания свидетел И. В., както и от писмените материали по делото. От показанията на свидетеля се установява кога и къде е извършено и установено нарушението, това, че АУАН е съставен в деня на нарушението, както и се установява какво нарушение е възприето и къде същото е констатирано. Съдът кредитира коментираната доказателствена съвкупност. Отнесе се с доверие и към останалите доказателства. Доколкото обаче същите са непротИ.речиви по отношение на релевантните за доказване факти, настоящата инстанция няма да ги анализира по-прецизно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е депозирана от легитимна страна, в предвидения от законодателя преклузивен срок и срещу наказателно постановление от категорията на обжалваемите, поради което се явява **процесуално допустима** и следва да се разгледа по същество.

Разглеждайки жалбата по същество, по аргумент на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, независимо от посочените от жалбоподателя основания, съдът изследва правилното приложение на материалния и процесуалния закон. При тази проверка съдът констатира, че при издаването на НП и на АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неправилно посочване на времето на извършване на нарушението. И от АУАН и от последвалото го НП е видно, че е посочено, че нарушението е извършено на 14.07.2023 г., като е отразено, че АУАН е съставен на 16.07.2023 г. В показанията на разпитания свидетел обаче се установява, че нарушението е извършено на 16.07.2023 г., като АУАН е съставен непосредствено след извършването на нарушението. При това е повече от безспорно, че посочената дата на извършване на нарушението – 14.07.2023 г., е неправилно отразена, което от една страна се явява процесуален порок, а от друга страна дава основание да се приеме, че е недоказано на дата 14.07.2023 г. жалбоподателят да е извършил вмененото му с атакувания санкционен акт обвинение. При това съдът приема, че е налице основание за отмяна на атакуваното постановление, ведно с всички произтичащи от това последици.

На следващо място е важно да се отбележи и това, че се съдържа и известна неправилност при посочването на мястото на нарушението, тъй като в показанията си св. И. В. твърди, че жалбоподателят е спрял пред бл.12 на ул. Независимост в гр. Враца, което е на известно разстояние от мястото на извършване на нарушението. Видно е обаче, че и в АУАН и в НП е отразено, че нарушението е извършено на мястото на което е спрял жалбоподателят, а не на действително установеното от свидетелите място на нарушението. Но доколкото в случая се касае за разстояние от около 100 метра /съгласно показанията на свидетеля В./, то тази некоректност на НП не следва да се третира като самостоятелно основание за отмяна на санкционния акт и не може да се приеме за основателно възражението на защитника в тази насока. Но доколкото съдът констатира, неправилност при посочването на датата на извършване на нарушението, което прие за съществено процесуално нарушение и едновременно с това за недоказаност на фактическото обвинение, по детайлното излагане на доводи в тази насока, не е необходимо.

Не е необходимо по същите съображения излагането на доводи за обективната и субективната съставомерност на деянието, както и за правилността на приложената санкционна норма. Единствено следва да се отбележи, че при липсата на посочения по-горе порок, вмененото фактическо обвинение би било кореспондиращо с юридическото такова и би породило санкционните последици на НП.

Водим от горното съдът прие, че жалбата е основателна и като такава силедва да се уважи, а НП като неправилно и недоказано, подлежи на отмяна, ведно с всички произтичащи от това последици.

При този изход на делото направеното от защитата искане за присъждане на направените от жалбоподателя в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение се явява основателно. Видно е, че се претендират разноски в размер на 400 лв., което възнаграждение е съобразено с предвидените в Наредба №1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, адекватно е и е съразмерно на сложността на делото. Ето защо сектор ПП Враца при ОДМВР Враца трябва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата от 450 лв., представляваща направени в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №23-0967-001451/31.07.2023 г., издадено от началник група в ОДМВР Враца, сектор ПП Враца, с което на основание чл.183, ал.4, т.6 ЗДвП, за нарушение по чл.104А ЗДвП, на В. Р. А., гр. Враца, е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв.

ОСЪЖДА сектор ПП Враца при ОДМВР Враца **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Р. А., гр. Враца, ЕГН:***** сума в размер на 400 /четиристотин/ лева, представляваща направени в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр. Враца в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Враца: _____